

יעמידו בהמשך לבליטה] לא מהני, דאוספי הוא דקא מוסיף עליה [מוסיף הוא על הבליטה] ובטל הוא אצל הבליטה שלא נעשית לשם לחי, ושם כותל עליו ולא לחי [מאירי]. [רא' ציור 2]

ולפיכך אמר רב פפא: דמוקי ליה לאירך גיסא [מעמידו בצד השני] של פתח המבוי. [רא' ציור 3]

רב הונא בריה דרב יהושע אמר: אפילו תימא דמוקי לה בהדיה דלחי הבולט, נמי משכחת לה שיהא כשר, וכגון דמטפי ביה [מוסיף בן] בעוביו [ציור 4] או בגובהו [ציור 5], שעושה הלחי גבוה או עבה יותר מן הבליטה, או דמבצר ביה [פוחת בן] בגובהו או עוביו, ועל ידי זה ניכר שלשם לחי נעשה [מאירי].

אמר רב הונא בריה דרב יהושע: לא אמרן דלחי הבולט ארבע אמות, שכיון שהוא נידון משום כותל מבוי צריך לחי אחר להתירו, אלא במבוי שהוא רחב שמונה אמות או יותר, אבל במבוי שבעה, כלומר: פחות משמונה אמות אפילו משהו, לא איכפת לן שאינו לחי, דמכל מקום מותר לטלטל במבוי, שהרי המבוי נותר בעומד מרובה על הפרוץ ברוח רביעית, שהוא נידון כסתום כולו, ואין צריך כלל היתר אחר להתירו בטלטול! [רא' ציור 6]

וקל וחומר הוא — דמותר לטלטל כשכותל רביעי שלו סתום בעומד מרובה על הפרוץ — מחצר מרובעת, או שרחבה יתר על ארכה [דכשארכה יתר על רחבה דינה כמבוי להיות ניתרת בלחי וקורה — כדלקמן דף יב:]. ומה חצר שאינה ניתרת בלחי וקורה אלא אם כן עשה לו בפתחו הפתוח לרשות הרבים פס [לחי] רחב ארבעה טפחים, ומכל

תו אמר אביי: מנא אמינא לה דמשך מבוי ארבע אמות? דאמר רמי בר חמא אמר רב הונא: מי שהוציא בנין הכותל העומד לאורכו של מבוי, ועשאו כעין לחי הבולט מדופן של מבוי בראשו, לתוך רחבו של מבוי [ולא עשה כן לשם היתר לחי], אם היתה הבליטה פחות מארבע אמות שהוא שיעור משך מבוי, נידון הבליטה משום לחי ומותר לטלטל במבוי, ואינו צריך המבוי לחי אחר להתירו, ואף על גב שלא עשאו לשם לחי, דהא קיימא לן: לחי העומד מאליו — כשר. אבל אם היה רחב ארבע אמות שהוא שיעור משך מבוי, כיון שלא עשאו לשם לחי, הרי הבליטה נידון משום כותל מבוי ולא משום לחי, וצריך המבוי לחי אחר להתירו בטלטול.

וחזינן מהכא דשיעור משך מבוי ארבע אמות — כאביי!

ורב יוסף דחי לה ואמר לך: לאפוקי [להוציא] מתורת לחי לא סגי עד דאיכא בלחי אורך ארבע אמות! אבל שיעור מבוי כדי למיהוי מבוי, אפילו בארבעה טפחים נמי הוי מבוי.

גופא: אמר רמי בר חמא אמר רב הונא: לחי הבולט מדפנו של מבוי,

ה-ב אם היה רחב פחות מארבע אמות נידון משום לחי, ואין צריך לחי אחר להתירו! אבל אם היה רחב ארבע אמות נידון משום כותל מבוי, וצריך לחי אחר להתירו! [רא' ציור 1]

ומיבעי לן: אותו לחי אחר היכן מעמידו?

ומפרשנין לה: אי דמוקי ליה בהדיה [אם

דאמרינן: שמכל מקום אם היה עומד מרובה על הפרוץ מהני! והשתא תיקשי, **והא רב הונא גופיה פריצתו של מבוי בשאר כתליו בארבעה טפחים ולא בעשר אמות סבירא ליה**, ולדידיה הא ליכא קל וחומר?!

ומשנינן: **רב הונא בריה דרב יהושע** דקאמר שלחי הבולט ארבע נותר בעומד מרובה על הפרוץ, לא בא להוסיף על דברי רב הונא, ולומר, דאף רב הונא מודה בה. אלא **טעמא דנפשיה** [שיטת עצמו] **קאמר**, והכי קאמר: במבוי שמונה מסתברא מילתיה דרב הונא, אבל במבוי שבעה לא מסתבר כוותיה דרב הונא!

רב אשי אמר: לא מיבעיא דמבוי שבעה מתיר לחי הבולט ארבע אמות משום עומד מרובה על הפרוץ, וכדאמרן. אלא **אפילו תימא במבוי** שהוא רחב **שמונה אמות מצומצמות נמי** מהני לחי רחב ארבע אמות משום עומד מרובה על הפרוץ, **ולא צריך לחי אחר להתירו**. ומשום דמסתמא אין ארבע אלו מצומצמות ממש, שלא יעדיף או יחסר [ריטב"א], ואם כן **ממה נפשך** מותר המבוי, **דאי רחב הלחי יותר מארבע אמות**, ונמצא **עומד נפיש** [יותר], הרי **נותר המבוי בעומד מרובה על הפרוץ! ואי אין רוחב הלחי ארבע אמות**, ונמצא **פרוץ נפיש**, הרי **נידון בליטת הלחי משום לחי**, שכל שאינו רחב ארבע אמות הרי נידון משום לחי! **מאי אמרת** [מה תרצה לומר, ולאסור], דילמא איתרמי והיה רוחב הלחי ארבע אמות בצמצום, ונמצא **דשוו תרווייהו כי הדדי** [שרוחב העומד והפרוץ שווים] ואין כאן עומד מרובה [דסבירא ליה לרב אשי, דבעינן עומד מרובה על הפרוץ, ולא סגי בפרוץ

מקום **נותרת בעומד מרובה על הפרוץ**, שאפילו נפרצו בכותלי החצר פרצות הרבה בארבעת מחיצותיה ונשתתיר שם מן העומד עד שרבו עומדים על הפרצות מותר בלא שום תיקון אחר! **מבוי שניתר פתיחת כותלו הסמוך לרשות הרבים בלחי וקורה ואינו צריך פס ארבעה**, אינו דין שיהא **נותר** שם **בעומד מרובה על הפרוץ בלא שום תיקון אחר**!

ופרכינן לקל וחומר: **מה לחצר שכן** שיעור **פריצתה** בשאר כתלי החצר — שלא תהא נותרת בפס ארבעה — **בעשר אמות**, שכל שאין פרצותיה רחבות יותר מעשר אמות והעומד מרובה מהם הרי הוא נותר בפס ארבעה! [ציור 1] **תאמר במבוי** — דאמר רב הונא לקמן דף ו. — **ששיעור פריצתו** שלא יהא נותר בלחי או קורה **(בארבעה)** [בארבעה רש"ש] [ציור 2], שכשהפירצה בשאר כתלי המבוי רחבה ארבעה טפחים, אינו נותר בלחי וקורה, ואפילו עומד מרובה על הפרוץ! וכיון שכן אין לך ללמוד מבוי החמור מחצר הקל, להתירו כשהיה כותל רביעי עומד מרובה על הפרוץ!

ומשנינן: **קסבר רב הונא בריה דרב יהושע** שהתיר עומד מרובה על הפרוץ בכותל רביעי מקל וחומר, **דמבוי נמי, פריצתו** — בשאר כתליו — **בעשר אמות ולא בארבעה טפחים**, וכדאמר רב חנין בר רבא משמיה דרב, לקמן דף ו'.

ותמהינן עלה: והא, **למאן** [בשיטת מי] **קאמרינן** דמהני עומד מרובה על הפרוץ? **לרב הונא!** דהא על מימרא דרב הונא דקאמר דלחי הבולט ארבע לא מהני, הוא